

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Az ókori római filozófus, akinek költeményét történetem kiindulópontjának választottam, úgy vélte, hogy az élet legfőbb célja az öröm, és különösen örömét lelte barátai társágában. Éppen ezért helyénvaló, hogy köszönetet mondjak annak a gazdag és inspiráló baráti körnek, amely erőt adott könyvem megírásához. A berlini Wissenschaftskollegben eltöltött évem során számtalan élvezetes órán keresztül vitakozhattam Lucretiusról a néhai Bernard Williams-szel, akinek ragyogó intelligenciája minden felmerült témát megvilágított. Néhány év múlva ugyanebben a nagyszerű intézményben részt vehettem egy rendkívül izgalmas olvasókörben, amely megadta a szükséges ösztönzést az íráshoz. Két kiváló filozófus, Christoph Horn és Christof Rapp irányításával a csoport, amelynek tagjai közé tartozott Horst Bredekamp, Susan James, Reinhard Meyer-Kalkus, Quentin Skinner és Ramie Targoff, valamint több alkalmi látogató, példamutató alaposággal és vitakészséggel elemezte végig az egész költeményt.

Egy másik nagyszerű intézmény, a római Amerikai Akadémia tökéletes környezetet biztosított ahhoz, hogy a könyv java részét megírjam: tapasztalataim szerint a csendes visszavonultságban végzett munka sehol máshol nem társítható ilyen kellemesen az epikureus élvezetekkel. Az akadémia igazgatójának, Carmela Vircillo Franklinnek és rátermett munkatársainak, valamint a kutatótársaknak és a látogatóknak nehezen kifejezhető hálával tartozom. Ügynököm, Jill Kneerim és szerkesztőm, Alane Mason rendkívül segítőkész, nagyvonalú és éles szemű olvasónak bizonyultak. Azok közül, akiktől további tanácsot és segítséget kaptam, szeretném kiemelni Albert Ascolit, Homi Bhabhát, Alison Brownt, Gene Bruckert, Joseph Connorst, Brian Cummingst, Trevor Dadsont, Kenneth Gouwenst, Jeffrey Hamburgert, James Hankinst, Philip Hardie-t, Bernard Jussent, Joseph Koernert, Thomas Laqueur, George Logant, David Norbrookot, William O'Connellt, Robert Pinskyt, Steven Shapint, Marcello Simonettát, James Simpsont, Ann Vasalyt és David Wootont.

Diákjaim és kollégáim a Harvardon állandó intellektuális ösztönzést és kihívást jelentettek, és soha nem tudok betelni egyetemi könyvtárunk lenyűgöző gazdagságával. Különösen hálás vagyok a kutatói segédletért Christine Barrettnak, Rebecca Cooknak, Shawon Kinew-nak, Ada Palmernek és Benjamin Woodringnek.

A bölcs tanácsokért és a sok örömért a legmélyebb hálával feleségemnek, Ramie Targoffnak tartozom.